

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟ ΟΠΛΟ

SILVER ELITE

DANI
FRANCIS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Silver Elite**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Silver Elite
Από τις Εκδόσεις Del Rey, Νέα Υόρκη 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dani Francis
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελοῦδῆ
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Amy Musgrave
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Dani Francis, 2025
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Adobe Stock
© Εικόνων εσωτερικού: Azat Valeev/AdobeStock, Zohura/AdobeStock
© Μοτίβο πουλιού: Verslood/AdobeStock
© Χάρτη: Chloe Bolland
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-6632-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

DANI FRANCIS

SILVER
ELITE

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

*Αφιερωμένο στις γυναίκες που σκίζουν σε όλο
τον κόσμο. Αυτό το βιβλίο είναι για κάθε μάχη
που έχετε δώσει και για κάθε όριο που έχετε
ξεπεράσει. Με εμπνέετε κάθε μέρα.*

Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μεγάλωσα μέσα σε ένα απόλυτο, ακατάπαυστο, ασφυκτικό σκοτάδι.

Θα ήθελα να πω ότι υπερβάλλω, μα δεν είναι έτσι. Ήμουν μόλις πέντε χρονών όταν ο θεός μου με έβγαλε κρυφά από την πόλη και με πήγε να ζήσω στη Μαύρη Χώρα, το μέρος κάθε παιδικού εφιάλτη. Ένα δάσος αιώνιου σκότους. Θυμάμαι ότι γούρλωσα τα μάτια την πρώτη φορά που είδα τη δυσοίωνα μαύρη αχλή που αναδυόταν από τη γη κι αιωρούνταν ψηλά πάνω από τις κορυφές των δέντρων. Θυμάμαι τον τρόμο που με περόνιασε ως το κόκαλο κι έπειτα τον πανικό που μου έφραξε τον λαιμό όταν μας κατάπιαε το μαύρο σκοτάδι. Θυμάμαι ότι δεν είχαμε περπατήσει ούτε μία ώρα όταν σκόνταψα πάνω σε ένα κρανίο. Γονάτισα για να εξετάσω τι ήταν αυτό που με έκανε να παραπατήσω και, παρότι δεν έβλεπα τίποτα, ένιωθα τις κόγχες των ματιών που έχασκαν, ενώ τα δάχτυλά μου διέτρεχαν το λείο, φθαρμένο οστό.

Όταν ρώτησα τον θείο Τζιμ τι ήταν, εκείνος είπε: «Μια πέτρα».

Ακόμα και στην ηλικία των πέντε ετών, κανείς δε με ξεγελούσε εύκολα.

Δεν έμελλε να είναι ο τελευταίος σκελετός που θα συναντούσαμε στα τρία χρόνια που περάσαμε στη Μαύρη Χώρα, όταν όμως επιστρέψαμε πια στον πολιτισμό, ο φόβος κι εγώ είχαμε γίνει φιλαράκια. Αυτές τις μέρες, αν ορμήσει στον λαιμό μου κανένα αρπακτικό,

δε θα βλεφαρίσω καν. Αν το σπίτι μας βομβαρδιστεί από τη Διοίκηση, οι παλμοί της καρδιάς μου θα μείνουν σταθεροί.

Όταν τρομοκρατείσαι σε καθημερινή βάση ως παιδί, δεν έχουν μείνει πολλά πράγματα που να σε φοβίζουν ως ενήλικα.

Εκτός ίσως από τις αμήχανες συζητήσεις.

Θα προτιμούσα να πολεμήσω με τα χέρια μου με ένα κούγκαρ παρά να κάνω μια άβολη συνομιλία. Ειλικρινά.

«Πού πας;»

Γαμώτο. Τόση ώρα έκανα ό,τι μπορούσα για να ξεγλιστρήσω από το κρεβάτι χωρίς να το πάρει είδηση η παρέα μου.

Η φωνή του νεαρού στρατιώτη ακούγεται βαριά από τον ύπνο και διατηρεί μια χροιά αποπλάνησης. Χαμηλώνω το βλέμμα όσο κουμπώνω το τζιν μου. Ξέρω ότι εκείνος δε φοράει τίποτα κάτω από το λεπτό σεντόνι.

«Εμ... πουθενά. Είπα να ντυθώ γιατί κρυώνω», λέω ψέματα και ισιώνω το μπροστινό μέρος της μαύρης αμάνικης μπλουζας πάνω από τη μακριά, πριονωτή ουλή στο δέρμα του αριστερού μου γοφού.

Τα εγκαύματά μου, που ξεκινούν από τη μέση κι απλώνονται ως τα μισά του μηρού, μου θυμίζουν διαρκώς ποια είμαι και γιατί δεν πρέπει να μείνω κοντά σ' αυτό τον τύπο περισσότερο απ' ό,τι χρειάζεται.

Του είπα ότι οι ουλές προέκυψαν από ένα ατύχημα. Ότι χύθηκε πάνω μου ένα τσουκάλι με βραστό νερό όταν ήμουν μικρή.

Δεν ήταν τελείως ψέμα αυτό.

Αν, όμως, εκείνος ήξερε τι κρύβει η αλλοιωμένη σάρκα, μάλλον δε θα τη χάιδε με αυτή την άπειρη συμπάθεια.

«Έλα πίσω. Θα σε ξεστάνω εγώ», υπόσχεται.

Προσποιούμαι ότι χαμογελάω και το βλέμμα μου συναντά το δικό του. Έχει ωραία μάτια. Μ' ένα βαθύ καστανό χρώμα. «Μην αλλάξεις γνώμη. Τώρα που σηκώθηκα, λέω να πάω στο μπάνιο. Είπες ότι είναι μετά τη γωνία;»

Ακούγομαι πολύ πρόθυμη;

Έτσι νομίζω, αλλά τρώγομαι να δραπετεύσω. Είναι αργά. Πολύ

πιο αργά από όσο υποσχέθηκα να μείνω έξω. Υποτίθεται πως θα περνούσα από το χωριό για ένα ποτό στα πεταχτά και για να χαιρετήσω κάτι φίλους στη γιορτή της Ημέρας Ελευθερίας. Όχι για να πλαгиάσω με έναν στρατιώτη της Διοίκησης, λες και δεν υπήρχαν άλλοι υποψήφιοι.

Στην Ήπειρο δεν είναι πολλά αυτά που αξίζει να γιορτάσει κανείς. Δεν έχουμε ειδυλλιακές αργίες, σαν αυτές για τις οποίες διαβάζουμε στα βιβλία ιστορίας. Κι ας είμαστε ειλικρινείς – μάλλον είναι νοσηρά ειρωνικό να βλέπεις Τροποποιημένους να χορεύουν, να πίνουν και να πηδιούνται για να γιορτάσουν την επέτειο ενός γεγονότος που οδήγησε στην ίδια τους τη σφαγή. Όμως, σε εμάς τους Τροποποιημένους αρέσει να χορεύουμε, να πίνουμε και να πηδιόμαστε, άρα... το κάνουμε με κάθε ευκαιρία, όποια κι αν είναι η περίσταση.

«Δεν πιστεύω να μου το σκάσεις». Με πειράζει ξανά, μα διακρίνω μια χροιά δυσαρέσκειας στη φωνή του. Γαμώτο. Κατάλαβε ότι ετοιμάζομαι να την κάνω.

«Όχι βέβαια».

Προσποιούμαι ότι έχω στρέψει όλη την προσοχή μου στο φερμουάρ της μπότας μου κι αποφασίζω ότι αυτή η ιδέα ήταν φρικτή. Προσπαθώ να μην πέφτω συχνά στο κρεβάτι οποιουδήποτε από τη Διοίκηση, τον στρατό της Ηπείρου, ωστόσο η παροδικότητα των στρατιωτών είναι μεγάλο πλεονέκτημα. Έχουν δικαίωμα να φεύγουν από τη βάση μόνο τρεις φορές τον χρόνο, πράγμα που σημαίνει πως θα είναι πάντα προσωρινοί.

«Ωραία. Επειδή δεν είμαι ακόμα έτοιμος να σ' αφήσω να φύγεις», λέει με ένα χαμόγελο. Είναι είκοσι πέντε χρονών και τα χέρια του ήταν τόσο ευγενικά όταν τριγυρνούσαν στο κορμί μου.

Είναι πολύ άσχημο που δε θυμάμαι το όνομά του;

Πιάνω το τουφέκι μου και περνάω το λουρί στον ώμο. Βλέπω ότι με παρατηρεί.

«Τι είναι;»

«Αυτή τη στιγμή μοιάζεις με οπτασία», λέει, δαγκώνοντας τα χείλη.

«Αλήθεια;»

«Ναι. Στην πόλη δε βλέπεις κορίτσια με όπλο».

Δίκιο έχει. Δε βλέπεις. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που ο θεός μου θέλησε να εγκατασταθούμε στο Διαμέρισμα Ζ, όσο πιο δυτικά γίνεται. Είναι διαμέρισμα αγαθών, γιατί ο κόσμος ασχολείται συνήθως με τα ζώα και τις καλλιέργειες, κι επιτρέπεται στους πολίτες να έχουν όπλο. Φυσικά, όλα τα όπλα είναι καταγεγραμμένα και απόλυτα δικαιολογημένα. Δεν μπορείς να βγάλεις άδεια χωρίς να περάσεις εκτενείς δοκιμασίες για να αποδείξεις ότι είσαι ικανός, όμως αυτό δεν ήταν πρόβλημα για μένα. Έλαβα έγκριση για τα όπλα μου όταν ήμουν δεκατριών. Είμαι κάτι παραπάνω από ικανή, περισσότερο απ' όσο αντιλήφθηκαν ποτέ οι εξεταστές. Ο θεός Τζιμ με προειδοποίησε να «κρατηθώ» τη μέρα της δοκιμασίας.

«Είναι χρήσιμο εδώ πέρα», λέω στον στρατιώτη. «Κάθε βράδυ έρχονται λευκά κογιότ για να μου φάνε τις αγελάδες».

Γελάει. «Κάποια μέρα θα έρθω στο ράντζο σου, να δω τι κάνεις εκεί πέρα».

Τα ανέμελα λόγια με βάζουν σε υποψίες. Γιατί θέλει να έρθει στο ράντζο; Ήταν αθώο το σχόλιό του ή μήπως πρέπει να ανησυχώ;

Σε ό,τι αφορά τη Διοίκηση, εύκολα ξεστρατίζω προς την παράνοια, γι' αυτό σπεύδω να ανοίξω πέρασμα για να δοκιμάσω το μυαλό του. Η ασπίδα του είναι πιο παχιά κι από ατσάλι. Αν προσπαθούσα για αρκετή ώρα, μάλλον θα μπορούσα να βρω κάποια τρύπα, αλλά είναι πολύ δυνατή, ώστε να διεισδύσω επιτόπου. Δε μου κάνει εντύπωση. Ένα από τα πρώτα πράγματα που διδάσκουν σε τέτοιους στρατιώτες είναι η προστασία από τους Τροποποιημένους. Και καλά κάνουν. Οι Πρώτοι δεν έχουν βελτιωμένα χαρίσματα. Επίσης, δεν το νιώθουν σωματικά όταν κάποιος μπαίνει στις σκέψεις τους, ενώ οι Τροποποιημένοι το αισθάνονται σαν ηλεκτροσόκ. Άνθρωποι σαν κι αυτόν πρέπει να είναι σε επιφυλακή.

Κόβω το πέρασμα. Αξίζει την προσπάθεια. Η μόνη φορά που η ασπίδα του κλονίστηκε απόψε ήταν όταν γδυθήκαμε, αλλά τότε οι σκέψεις του ήταν ένα αμάλγαμα από *μη σταματάς* και *ναι*.

Δε θα πω ψέματα: Έκανε καλό στον εγωισμό μου.

«Υπάρχει κάποιος λόγος που πηγαίνεις στο μπάνιο με το όπλο σου;» Σηκώνει το ένα του φρύδι.

«Όλα τα καταγεγραμμένα όπλα πρέπει να βρίσκονται επάνω μας ανά πάσα στιγμή», απαγγέλλω ευσυνειδήτητα από το εγχειρίδιο που δίνουν σε κάθε κάτοχο μετά την πιστοποίηση. «Κράτα ζεστό το κρεβάτι. Επιστρέφω αμέσως».

Δε θα επιστρέψω αμέσως. Στην πραγματικότητα, με το ζόρι κρατιέμαι για να μη φύγω τρέχοντας.

«Θα σου δείξω πού είναι», προσφέρεται.

Είμαι έτοιμη να φέρω αντίρρηση, μα εκείνος έχει αρχίσει ήδη να σηκώνεται από το κρεβάτι και να βάζει ένα παντελόνι πάνω από τους λεπτούς γοφούς του. Τουλάχιστον δε φοράει την καθιερωμένη σκούρα μπλε στολή της Διοίκησης. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να ερεθιστώ αν το φορούσε αυτό. Πέρα από το περιστασιακό κρεβάτι με κανέναν στρατιώτη όταν έχω πει, τους σιχαίνομαι αυτούς τους μαλάκες, όπως και οι περισσότεροι από αυτούς μισούν εμένα. Έχουν αφιερωθεί στο να εξαλείψουν τα άτομα σαν εμένα. Τους Έκτροπους, όπως μας αποκαλούν. Ή τους αργυρόαιμους, όταν θέλουν να το παίξουν ευγενικοί.

Η μόνη εκτροπή εδώ γύρω είναι ο Στρατηγός Ρέντεν και το παράλογο μίσος που τρέφει προς τους Τροποποιημένους. Δεν το διάλεξαμε μόνοι μας αυτό που είμαστε. Ένας επιπόλαιος πόλεμος πριν από εκατόν πενήντα χρόνια απελευθέρωσε την τοξίνη που μας έκανε έτσι. Δεν είχαμε επιλογή επί του θέματος.

Παρότι κάθε κύτταρο του κορμιού μου ικετεύει να δραπετεύσει, επιτρέπω στον στρατιώτη να με βγάλει από την πόρτα και να με οδηγήσει στο βαθυκόκκινο χαλί του διαδρόμου στον δεύτερο όροφο του πανδοχείου. Στριβουμε στη γωνία και προχωράμε κι άλλο.

«Ορίστε». Έτσι κύριος που είναι, μου ανοίγει την πόρτα του μπάνιου.

«Ευχαριστώ». Χαμογελώ ξανά βεβιασμένα. «Θα έρθω να σε βρω στο δωμάτιό σου».

«Αν χαθείς, φώναξε και θα έρθω να σε σώσω, εντάξει;»

Στην τουαλέτα στέκομαι πίσω από την πόρτα κι ακούω τον ήχο από τα βήματά του. Εκπνέω βιαστικά, περιμένοντας να απομακρυνθούν. Η αντανάκλαση στον καθρέφτη δείχνει το μπρούντζινο δέρμα μου ξανααμμένο, όμως το σεξ το κάνει αυτό. Τα μάτια μου αποκαλύπτουν την ανυπομονησία μου. Ο στρατιώτης επαίνεσε το χρώμα τους αρκετές φορές απόψε – μελί, με πιτσιλιές από χρυσό.

Ο θεός μου ισχυρίζεται ότι έχω πάρει τα μάτια της μητέρας μου, αλλά εγώ δε θυμάμαι το πρόσωπό της, και μ' ενοχλεί αυτό. Ήμουν στα πέντε όταν με έστειλε μακριά, αρκετά μεγάλη, ώστε να έχω διαμορφώσει συγκεκριμένες αναμνήσεις της. Θα έπρεπε να θυμάμαι τα μάτια της. Καμιά φορά νομίζω ότι θυμάμαι τη φωνή της, το χαμόγελό της, αν και ποτέ δεν μπορώ να καταλάβω αν είναι απλώς η φαντασία μου που γεμίζει τα κενά.

Περιμένω άλλο ένα λεπτό πριν βγω από την τουαλέτα. Θέλω να αρχίσω να τρέχω, αλλά πρέπει να περάσω έξω από την πόρτα του για να φτάσω στη σκάλα. Πρέπει να το κάνω νυχοπατώντας.

Κρατώντας την ανάσα μου, στρίβω στη γωνία και πατώ αθόρυβα το φθαρμένο χαλί. Κοντεύω να φτάσω στην άκρη του διαδρόμου όταν βλέπω το πόμολο της πόρτας του να γυρνά.

Μόλις η πόρτα ανοίγει ελάχιστα, αντιδρώ ενστικτωδώς: Χώνομαι στο κοντινότερο δωμάτιο και κλείνω την πόρτα.

Η εισβολή στο δωμάτιο ενός αγνώστου μάλλον δεν είναι η πιο έξυπνη στρατηγική, μα είναι μια απόφαση που πήρα σε κλάσματα δευτερολέπτου – και το μετανιώνω πικρά όταν ένα μυώδες μπράτσο κλείνει γύρω από το στέρνο μου.

«Ακίνητη», λέει μια ανδρική φωνή.

Για μία ακόμη φορά αντιδρώ ενστικτωδώς. Σηκώνω τη γροθιά μου, που βρίσκει ένα σκληρό σαγόνι.

Ο ιδιοκτήτης του δε μορφάζει καν. Με αφοπλίζει εν ριπή οφθαλμού και ρίχνει το τουφέκι μου στο πάτωμα. Έπειτα με γυρίζει και με κολλάει στο πίσω μέρος της πόρτας. Η ψηλή μορφή πλησιάζει

απειλητικά, ενώ το μπράτσο μοιάζει με ασφάλινη μπάρα πάνω στα στήθη μου.

«Ποια είσαι εσύ, διάολε;» γρυλίζει στο αυτί μου.

Η καρδιά μου αρχίζει να σφυροκοπά μέσα στο στέρνο. Παίρνω μια κοφτή ανάσα, γλείφω τα χείλη που έχουν στεγνώσει. «Είμαι...»

Οι λέξεις σβήνουν όταν τα μάτια μου συναντούν τα δικά του.

Μάλιστα.

Νομίζω πως διάλεξα λάθος υποψήφιο για τις αποψινές δραστηριότητες.

Ο τύπος είναι... αδιανόητα ελκυστικός. Νομίζω πως δεν έχω ξαναδαεί πιο όμορφο άνθρωπο, άνδρα ή γυναίκα. Για μια στιγμή χάνομαι στα έντονα μπλε μάτια του, που με κοιτούν από ψηλά κάτω από πυκνές βλεφαρίδες. Έχει σκούρα μαλλιά, τραβηγμένα πίσω, για να αποκαλύπτουν άψογα, συμμετρικά χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να είναι σμιλεμένα στην πέτρα. Το δυνατό σαγόνι του σκιάζουν ελάχιστα γένια και στη μία άκρη των χειλιών του βλέπω ένα βαθούλωμα σαν λακκάκι. Αναρωτιέμαι πόσο έντονο γίνεται όταν χαμογελά, αν και, κρίνοντας από την παγερή, επικίνδυνη λάμψη στα μάτια του, έχω την αίσθηση ότι δε χαμογελά συχνά.

«Αν έχεις έρθει για να με σκοτώσεις, δεν κάνεις πολύ καλή δουλειά».

«Να σε σκοτώσω;» αντηχώ και βγαίνω απότομα από τις σκέψεις μου. «Δεν ήρθα γι' αυτό».

«Αλήθεια;» Ακούω ένα κροτάλισμα και συνειδητοποιώ ότι κλοτσάει το τουφέκι μου. Χρειάζεται να καταβάλω σοβαρή προσπάθεια για να μην ορμήσω να το πιάσω. «Μπαίνεις σαν κλέφτρα στο δωμάτιό μου μες στη μαύρη νύχτα, οπλοφορείς, και θέλεις να πιστέψω ότι έχεις αγαθές προθέσεις;»

«Πίστευε ό,τι θέλεις». Σπρώχνω το μπράτσο του. Η προσπάθεια είναι μάταιη. Η λαβή δεν υποχωρεί. «Δεν ήρθα για να σε σκοτώσω».

«Άρα ήρθες να μου κάνεις επίσκεψη;» Βγάζει τη γλώσσα του για να υγράνει τις άκρες των χειλιών. Χαμηλώνει τα αστραφτερά

μάτια στο μπούστο μου, που ξεμυτά κάτω από τη δυνατή λαβή του μπράτσου του. «Εκτιμώ την πρόθεση, μα δεν ενδιαφέρομαι. Έφαγα τη μερίδα μου για απόψε». Στα χείλη του σχηματίζεται ένα αγνό χαμόγελο. «Έπρεπε να περάσεις νωρίτερα, όταν είχα παρέα. Θα μπορούσαμε να το γιορτάσουμε καλά».

Μου πέφτει το σαγόνι. «Σοβαρά τώρα; Ούτε αυτό με ενδιαφέρει. Κρύβομαι, ηλίθιε».

Εκείνος σηκώνει το ένα του φρύδι με περιέργεια. «Από ποιον;»

«Δε σε αφορά. Μπορείς να τραβήξεις το χέρι σου, σε παρακαλώ; Δεν μπορώ να ανασάνω».

«Όχι. Άλλωστε, εμένα μου φαίνεται ότι ανασαίνεις μια χαρά».

Όχι. Δεν έχω αέρα. Κάθε φορά που παίρνω ανάσα, εισπνέω το άρωμά του. Έχει νότες από πεύκο, δέρμα και μια υποψία μπαχαρικού. Είναι απίστευτο. Και το κορμί του είναι εξωπραγματικό. Μεγάλο, φαρδύ, με στιλπνούς μυς, δικέφαλους που επιδεικνύονται όσο με κρατά ακίνητη. Στοιχηματίζω πως, όταν είναι γυμνός, είναι εντυπωσιακός.

«Αφησέ με», τον διατάζω. «Λυπάμαι που μπήκα έτσι στο δωμάτιό σου, αλλά σε διαβεβαιώ ότι δεν αποτελώ απειλή».

«Γιατί οπλοφορείς;»

«Διαθέτω δικό μου ράντζο. Έχω άδεια για το όπλο».

Ρίχνει μια εξεταστική ματιά στο πρόσωπό μου και για μια στιγμή επικεντρώνεται στα χείλη μου. Παρόλο που οι χτύποι της καρδιάς μου κομπιάζουν κάτω από το εξονυχιστικό βλέμμα του, προσπαθώ να εκμεταλλευτώ το γεγονός ότι αφαιρέθηκε και σηκώνω το γόνατο προς τον καβάλο του. Εκείνος αντιδρά χωρίς καν να βλεφαρίσει κι αρπάζει το πόδι μου πριν προλάβει να έρθει σε επαφή με το κορμί του. Προτού καλά καλά το καταλάβω, έχω πέσει ανάσκελα με έναν γδούπο. Τα κόκαλά μου κροταλίζουν όταν το βαρύ κορμί του με σκεπάζει απότομα. Τα μακριά του πόδια με κολλούν στο πάτωμα και ο πήχης του χεριού του πιέζει την τραχεία μου. Τώρα *όντως* δεν μπορώ να ανασάνω.

Όσο πασχίζω να πάρω αέρα, τον χτυπώ στους ώμους, αλλά εκεί-

νος δε λέει να κουνηθεί. Αυτή η περιγελαστική ματιά με κοιτάζει από ψηλά.

«Δεν ήταν πολύ ωραίο αυτό», μουρμουρίζει. «Να σημαδέψεις έτσι τον καβάλο μου».

Δεν μπορώ να απαντήσω, επειδή μου έχει κόψει τον αέρα. Του καταφέρνω άλλο ένα αδύναμο χτύπημα. Για τον Θεό, είναι πολύ δυνατός. Κι εγώ που νόμιζα πως ήμουν επιδέξια μαχήτρια. Ο θεός μου με εκπαιδεύει από τα πέντε μου. Και να με τώρα εδώ, πεσμένη ανάσκελα, ανίκανη να κάνω το παραμικρό όσο εκείνος με συνθλίβει με το βάρος του κορμιού του.

Όχι, δεν είναι αλήθεια αυτό. Κάτι μπορώ να κάνω.

Ένα ακόμα σημαντικό μάθημα που μου δίδαξε ο θεός μου είναι πως στη μάχη πρέπει να πάρεις το πάνω χέρι με όποιον τρόπο μπορείς. Με τους άνδρες υπάρχει ένας σίγουρος τρόπος γι' αυτό.

«Δεν μπορώ να πω ότι το μετανιώνω», λέω πνιχτά. «Αν κρινώ από το αποτέλεσμα». Η φωνή μου είναι τραχιά από την έλλειψη οξυγόνου.

Του εξάπτω την περιέργεια. «Ποιο αποτέλεσμα;»

«Κατάφερα να σε ρίξω».

Στα χείλη μου διαγράφεται ένα μικροσκοπικό, αμετανόητο χαμόγελο και παρατηρώ την έξαψη που τρεμολάμπει στην έκφρασή του.

«Νομίζω πως δεν είναι τόσο άσχημα», προσθέτω κι έπειτα καταφέρνω να πάρω μια ρηχή ανάσα. «Πριν δεν ενδιαφερόμουν, αλλά τώρα...»

Κουνώ τους γοφούς μου προσκαλώντας τον.

Τσιτώνεται, ανοίγει τα χείλη. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου οι γοφοί του ανταποκρίνονται με τον ίδιο τρόπο και το κάτω μέρος του κορμιού του κινείται ελάχιστα.

Έπειτα βάζει τα γέλια.

«Καλή προσπάθεια». Φέρνει το στόμα κοντά στο αυτί μου και ο σφυγμός μου αρχίζει να τρέχει. «Αν σ' αφήσω να σηκωθείς, υπόσχεται να μη σηκώσεις χέρι ή πόδι πάνω μου;»

«Εσύ το υπόσχεσαι;» λέω απότομα.

Κρυφογελώντας ακόμα, απομακρύνεται και πηγαίνει να πιάσει το τουφέκι μου. Εγώ σηκώνομαι, ισιώνοντας αγανακτισμένα την μπλούζα μου όσο τον κοιτάζω να παρατηρεί τον σειριακό αριθμό. Με την ευκαιρία, εξετάζω επιτέλους το περιβάλλον γύρω μου, αλλά δεν έχω να δω και πολλά. Τα σεντόνια είναι ανάκατα, μάλλον χάρη σε ότι έκανε νωρίτερα με την «παρέα» του. Δεν ξέρω αν ζηλεύω την κοπέλα ή αν –με τόσο γοητευτική προσωπικότητα– τη λυπάμαι.

Βλέπω έναν επικοινωνητή πάνω στο κομοδίνο, ένα μαύρο πανωφόρι ριγμένο σε μια κόκκινη πολυθρόνα κάτω από το παράθυρο κι ένα ζευγάρι μαύρες μπότες κοντά στην πόρτα. Αυτά είναι όλα κι όλα. Κανένα άλλο στοιχείο που να ρίχνει φως στην ταυτότητά του. Δεν τον είδα έξω στην πλατεία νωρίτερα, να γιορτάζει με τους άλλους. Περίεργο. Τότε γιατί ήρθε στο Χάμλετ, αν όχι για την Ημέρα Ελευθερίας; Σπάνια έχουμε περαστικούς ταξιδιώτες. Ότι βρίσκεται δυτικά του Διαμερίσματος Ζ είναι κάτω από το νερό και στην ακτή δεν υπάρχουν κοινότητες. Κάθε φορά που προσπαθεί να ξαναχτίσει εδώ η Εταιρεία, γίνεται άλλος ένας σεισμός, που καταστρέφει μία ολόκληρη πόλη ή ένα χωριό.

Τον κοιτάζω και προσπαθώ να διαβάσω τη σκέψη του, αλλά έχει βαριά ασπίδα. Ενδιαφέρον. Οι περισσότεροι Πρώτοι δεν έχουν ασπίδα ή, ακόμα κι αν έχουν, διεισδύω εύκολα. Κάτι που σημαίνει ότι ο άνδρας είναι είτε Τροποποιημένος είτε στρατιώτης είτε πολίτης Πρώτος, που για κάποιον μυστηριώδη λόγο έχει κατακτήσει την ικανότητα να προστατεύει τις σκέψεις του.

Κρατάει το τουφέκι μου στο ικανό του χέρι, αλλά δεν το στρέφει προς το μέρος μου. Κάθεται απλώς και με παρατηρεί με εκείνα τα επικίνδυνα γαλάζια μάτια.

«Τι θα γίνει, θα περάσεις τον σειριακό αριθμό μου στον επικοινωνητή σου για να επιβεβαιώσεις ότι δεν είμαι δολοφόνος και να συνεχίσω τη ζωή μου;»

«Κοίτα, μπορώ και να σε σκοτώσω και να συνεχίσω εγώ τη ζωή μου», λέει ο μαλάκας.

«Αχ, όχι, τώρα σε φοβήθηκα». Βάζω τα χέρια στους γοφούς. «Κάν' το. Ρίξε μου. Όπως και να 'χει, το μαρτύριό μου θα τελειώσει».

Γέρνει το κεφάλι στο πλάι, εξακολουθώντας να με κοιτάζει. «Πώς σε λένε;»

Σαστίζω όταν στην ερώτηση απαντά κάποιος άλλος.

«Ρεν;»

Ή μάλλον κάποιος έχει βγει στον διάδρομο και με ψάχνει.

«Ρεν; Είσαι ακόμη εδώ;»

Ακούω τα βήματα του στρατιώτη να περνούν έξω από την πόρτα και να σβήνουν όσο στρίβει στη γωνία.

Ο άγνωστός μου με πειράζει. «Καλά θα κάνεις να φύγεις, Ρεν. Μπορεί και να προλάβεις να φτάσεις στην εξώπορτα πριν σε πιάσει ο φίλος σου».

«Δεν είναι ο φίλος μου. Και δεν πρόκειται να πάω πουθενά χωρίς το τουφέκι μου».

Μια στιγμή αργότερα πιάνει το τουφέκι από την κάννη και μου το δίνει με το κοντάκι.

Περνώ το λουρί στον ώμο και κατευθύνομαι προς την πόρτα. «Χάρηκα που σε γνώρισα, μαλάκα», μουρμουρίζω χωρίς να κοιτάξω πίσω.

Το γελάκι του γαργαλά τις ωμοπλάτες μου.

Εκμεταλλεύομαι το γεγονός ότι ο διάδρομος είναι άδειος και κατεβαίνω τρέχοντας τα σκαλιά για το ισόγειο. Δεν έχω προλάβει να φτάσω στην έξοδο, όταν ακούω ξανά το όνομά μου.

«Ρεν, περίμενε».

Καταπίνω ένα βογκητό. Ο στρατιώτης έχει κατέβει τη μισή σκάλα.

«Μου υποσχέθηκες ότι δε θα το σκάσεις», λέει καθώς πλησιάζει. Στα μάτια του τρεμοπαίζει η απογοήτευση.

«Λυπάμαι». Αφήνω έναν βαθύ αναστεναγμό και κατασκευάζω ένα κατάλληλο ψέμα. «Δεν τα πάω καλά με τους αποχαιρετισμούς».

Τα χαρακτηριστικά του μαλακώνουν.

«Πάντως, όντως πρέπει να φύγω. Τις προάλλες σε μια καταγίδα

μάς έπεσε ένας φράχτης κι ο θεός μου θα με σκοτώσει αν δε σηκωθεί αύριο τα χαράματα για να τον φτιάξω».

«Πρέπει να σε ξαναδώ. Ίσως προσπαθήσω να πάρω άδεια τον επόμενο μήνα».

«Ξέρεις πού να με βρεις», λέω ανάλαφρα, επειδή το πιο πιθανό είναι πως θα κάνει πολύ καιρό να ξαναπάρει άδεια. Μέχρι τότε θα με έχει ξεχάσει τελείως.

Ελπίζω.

Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να ξεμυαλιστήκη τόσο πολύ, ώστε να βρει έναν τρόπο να αλλάξει ανάθεση με κάποιον άλλο στρατιώτη και να αναλάβει το διαμέρισμά μου. Όμως, δε νομίζω πως είμαι τόσο καλή στο κρεβάτι.

«Πες μου την ταυτότητά σου».

Τη δίνω διστακτικά και τον βλέπω να πληκτρολογεί τα ψηφία στον επικοινωνητή του. Ένα λεπτό αργότερα η σπιλνή συσκευή στην τσέπη μου κουνουνίζει μαλακά.

Εμφανίζεται το χαμόγελό του με το λακκάκι. «Εγώ ήμουν».

Βγάζω τη συσκευή και αποθηκεύω την ταυτότητά του. Το απεχθάνομαι αυτό το πράγμα. Είμαστε υποχρεωμένοι να το έχουμε διαρκώς πάνω μας, αλλά εγώ δίνω σημασία στον επικοινωνητή μου μόνο όταν έρχεται κάποια αναφορά από την Εταιρεία. Τον υπόλοιπο καιρό διατηρώ υποχρεωτική αλληλογραφία με τον θείο Τζιμ ή με τους φίλους μου. Τίποτα σημαντικό, φυσικά: έχουμε άλλους τρόπους επικοινωνίας για τα σοβαρά θέματα. Κανένας σκεπτόμενος Τροποποιημένος δε θα χρησιμοποιούσε συσκευή της Εταιρείας για να επικοινωνήσει, από τη στιγμή που καταγράφεται κάθε λέξη μας, προφορική ή γραπτή, και υπάρχουν αίθουσες γεμάτες με πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας που παρακολουθούν όλες τις συνομιλίες. Το ίδιο ισχύει και για το Nexus, το ηλεκτρονικό μας δίκτυο. Θα ήμασταν ανόητοι αν βασιζόμασταν σε οποιαδήποτε από αυτές τις δύο μεθόδους για να μιλήσουμε ανοιχτά.

«Θα σε συνοδεύσω ως την πόρτα», λέει ο στρατιώτης.

Έξω από το πανδοχείο ακούω ένα πανδαιμόνιο από φωνές.

Τον γρήγορο ρυθμό της μπάντας, η οποία παίζει ένα τραγούδι που δεν αναγνωρίζω. Υποθέτω πως είναι στη λίστα με τις εγκεκριμένες από την Εταιρεία μελωδίες από την Επιτροπή Επικοινωνίας. Όλα τα μέσα πρέπει πρώτα να περνούν από αυτούς πριν δοθούν στους πολίτες.

Βγαίνουμε στην αυλή, όπου το αεράκι είναι τόσο μυρωμένο όσο ήταν και πριν χωθούμε στο πανδοχείο. Η ευωδιά από το ψητό κρέας και το βουτυρωμένο καλαμπόκι στα κάρβουνα ποτίζει τον νυχτερινό αέρα. Απόψε η πλατεία του χωριού είναι κατάφωτη. Γεμάτη κόσμο και φασαρία, τρανταχτά γέλια που σκεπάζουν διαρκώς τη μουσική.

Με λούζει η ανησυχία, γιατί περιφέρονται δεκάδες στρατιώτες. Η Ημέρα Ελευθερίας είναι η μόνη μέρα του χρόνου που πολλοί από αυτούς έχουν τη δυνατότητα να επιστρέψουν στα διαμερίσματά τους και να δουν την οικογένεια και τους φίλους τους. Οι περισσότεροι δείχνουν άκακοι, ωστόσο απόψε δε νύθω καθόλου άνετα με τις τόσες γαλάζιες στολές που βλέπω γύρω μου.

Μακάρι να γύριζαν στην πόλη και να μας άφηναν στην ησυχία μας, που να πάρει. Σε κανέναν εδώ δεν αρέσει να χαμογελά προσποιητά και να το παίζει καλός. Ακόμα και οι Πρώτοι απεχθάνονται το βαρύ χέρι του Στρατηγού, το γεγονός ότι ελέγχει κάθε πτυχή της ζωής μας. Η τουλάχιστον αυτό ισχύει για τους περισσότερους. Σίγουρα ορισμένοι σκληροπυρηνικοί νομιμόφρονες είναι διατεθειμένοι να προδώσουν ακόμα και τη μάνα τους για ένα κοφτό νεύμα επιδοκιμασίας από αυτό τον άνδρα ή τους κόλακές του. Στο δικό μου διαμέρισμα ένας κόπανος Πρώτος στην κυριολεξία κατέδωσε τη μητέρα του όταν ανακάλυψε πως ήταν Τροποποιημένη. Επί σχεδόν δύο δεκαετίες τού έκρουβε επιτυχώς το χάρισμά της, μέχρι που συνέβη ένα ολίσθημα, μία απρόσεκτη στιγμή στην οποία διάβασε τη σκέψη χωρίς να κατεβάσει τα μανίκια της, και την ανέφερε ο ίδιος της ο γιος. Το τελευταίο που έμαθα ήταν πως πήρε προαγωγή και τώρα διευθύνει τη δική του μονάδα στη Διοίκηση.

Αν και υποθέτω ότι αυτό δεν είναι τόσο κακό όσο οι Τροποποιημένοι που στρέφονται ενάντια στους δικούς τους, οι υποστηρικτές που υπηρετούν τον Ρέντεν στο Σάνκτουμ Πόιντ, την πρωτεύουσά μας. Αυτοί οι προδότες κάνουν άνετη ζωή εκεί. Σίγουρα η πίστη στον Στρατηγό πληρώνει καλά.

Την προσοχή μου τραβούν χαρούμενες παιδικές τσιρίδες. Γυρίζω προς το σημείο απ' όπου προέρχεται ο θόρυβος και χαμογελώ. Κάμποσες εκατοντάδες μέτρα πιο μακριά, σε ένα ξέφωτο καλυμμένο με γρασιδί, εξελίσσεται ένα παιχνίδι κυνηγητού. Τα παιδιά του χωριού φωνάζουν και γελούν όσο τα κυνηγά ένα κοκαλιάρικο κορίτσι με κατακόκκινα μαλλιά, που τρέχει τριγύρω και προσπαθεί να πιάσει κάποιον.

«Ρεν!» φωνάζει μια χαρούμενη φωνή.

Η Τάνα Άρτσερ μάς πλησιάζει χαλαρή. Λαμπερά μάτια, αναποκοκκινισμένα μάγουλα. Προφανώς, δοκίμαζε από τις προμήθειές της. Ο πατέρας της Τάνα, ο Γκριφ, έχει το μοναδικό κατάστημα που προσφέρει αλκοόλ στην πλατεία.

«Κι αναρωτιόμουν πού χάθηκαν». Με μια ματιά όλο νόημα, κοιτάζει μία εμένα και μία τον στρατιώτη. Ακόμα και όταν χαμογελά πλατιά και στους δυο μας, τη νιώθω να προσπαθεί να συνδεθεί μαζί μου.

Κάθε τηλεπαθητικός έχει τη δική του, μοναδική υπογραφή. Όταν ήμουν μικρή, ο θεός μου την περιέγραψε ως την ουσία μου, ένα κύμα ενέργειας αποκλειστικά δικό μου. Είναι σχεδόν αδύνατο να το εξηγήσεις αν δεν το νιώθεις, αλλά, από τη στιγμή που θα διαμορφωθεί μια αρχική σύνδεση, αναγνωρίζεις αυτόματα την ενέργεια του άλλου απόμου όταν ζητά να συνδεθεί.

«Κάποιος είχε δουλειά», με πειράζει σιωπηλά η Τάνα.

Η φωνή της στο κεφάλι μου έχει πάντα πιο χαμηλό τόνο από εκείνον με τον οποίο μιλάει. Κάποτε ρώτησα τον θείο μου γιατί η τηλεπαθητική φωνή ενός ανθρώπου ακούγεται τόσο διαφορετική από την πραγματική. Η απάντησή του ήταν: «Έχει τύχει να ακούσεις τον εαυτό σου σε ηχογράφιση και να σκεφτείς: *Εγώ δεν ακού-*

γομαι έτσι; Συμβαίνει επειδή στα δικά σου αυτιά ακούγεσαι πάντα διαφορετικά. Όταν μιλάμε τηλεπαθητικά, ακούω τη φωνή σου όπως την ακούς εσύ. Όταν μιλάς δυνατά, ακούω τη φωνή σου όπως την ακούω εγώ». Η εξήγηση αυτή μου φάνηκε αλλόκοτα λογική.

«Πρέπει να σταματήσεις να πηδιέσαι με τους στρατιώτες, μωρό μου».

«Κοίτα, δεν αξίζουν και για τίποτε άλλο», λέω στην Τάνα κι εκείνη γυρίζει από την άλλη το κεφάλι της για να πνίξει ένα γέλιο.

Ξέρω ότι οι φλέβες της ρυτιδιάζουν κάτω από τα μακριά μανίκια της, κρυμμένες από τα αδιάκριτα βλέμματα. Λόγω του σκούρου δέρματός της, οι φλέβες τείνουν να φέγγουν ακόμα πιο έντονα σε σύγκριση με όσους Τροποποιημένους έχουν πιο ανοιχτόχρωμο δέρμα.

Εγώ φοράω αμάνικο και δε χρειάζεται να ανησυχώ. Είναι κι αυτό ένα από τα πράγματα που ρωτούσα διαρκώς τον θείο μου παλιά, επειδή μπερδευόμουν βλέποντας τον λαμπερό ασημένιο κυματισμό κάτω από το δέρμα των χεριών του όποτε χρησιμοποιούσαμε τηλεπάθεια. Γιατί δεν άλλαζαν οι δικές μου φλέβες; Ήμουν ενοχλητικό παιδί, πάντα τον βομβάρδιζα με ερωτήσεις. Εκείνο τον καιρό δεν είχε να μου δώσει μια ικανοποιητική απάντηση. Απλώς ανασήκωνε τους ώμους κι έλεγε: «Έχει περάσει πάνω από ένας αιώνας και είναι ακόμα πάρα πολλά αυτά που δεν καταλαβαίνει κανείς για τους ανθρώπους σαν κι εμάς».

Αυτό είναι το πολύπλοκο με εμάς τους Τροποποιημένους – δεν υπάρχει δοκιμασμένη συνταγή. Ναι, οι περισσότεροι είναι ο ορισμός του αργυρόαιμου, οι φλέβες στα χέρια τους φέγγουν όταν χρησιμοποιούν τις δυνάμεις τους. Λίγοι και σπάνιοι, όπως εγώ, δεν ταιριάζουν σ' αυτό το καλούπι. Όποιος κι αν είναι ο λόγος αυτής της ανωμαλίας, δεν μπορώ να αρνηθώ ότι με κάνει... πώς να το πω, δε θέλω να ακουστώ αλαζόνας, αλλά...

Με κάνει ανεκτίμητη.

Μια Τροποποιημένη που μπορεί να ασκεί τις δυνάμεις της χωρίς να αποκαλύπτει τις πράξεις της στους εχθρούς της είναι σπουδαίο ατού για την Εξέγερση.

Την πρώτη φορά, ωστόσο, που το δίκτυο προσπάθησε να με στρατολογήσει, ο θεός μου είπε ένα βροντερό όχι. Ήταν κάθετος. *Η Ρεν δε ρισκάρει τη ζωή της. Τελεία και παύλα.* Όταν μπήκα στην εφηβεία, του ήταν πιο δύσκολο να με εμποδίζει. Είμαι πεισματάρης. Αγαπώ όσο δεν πάει τον θείο Τζιμ, αλλά έχω δική μου προσωπικότητα.

Αρχίσαμε να πηγαίνουμε σε αποστολές όταν ήμουν δεκαέξι. Μικρές διαδρομές για προμήθειες. Μεταφορές. Χρησιμοποιούσαμε το ράντζο μας για να κρύβουμε τροποποιημένους τους οποίους έβγαζαν κρυφά από την πόλη ή τα ορυχεία. Πάντα γίνομαι έξω φρενών όταν σκέφτομαι πόσοι από εμάς παραμένουν κρατούμενοι σε στρατόπεδα εργασίας διάσπαρτα στα διαμερίσματα.

«Μη μου πεις ότι φεύγεις!» λέει η Τάνα. «Δε σε είδα σχεδόν καθόλου απόψε. Μείνε λίγο!»

Ο στρατιώτης μου χαμογελά. «Αυτό της λέω κι εγώ τόση ώρα».

«Πρέπει να φύγω», απαντώ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Τον ξέρεις τον θείο μου. Αυτή τη στιγμή μάλλον έχει βγει στη βεράντα και με περιμένει ξύπνιος».

Λες και είχαμε συνεννοηθεί, νιώθω μια γερή νύξη στο μυαλό. Η υπογραφή του Τζιμ. Ζητάει να συνδεθεί κι εγώ τον αφήνω.

«Είναι αργά. Έλα στο σπίτι». Η φωνή του είναι βροντερή.

Αντιστέκομαι στην παρόρμηση να μορφάσω. «Είμαι στον δρόμο».

«Κάθισε για έναν χορό μόνο», με ικετεύει η Τάνα.

«Δεν μπορώ, πραγματικά».

Για να είμαι ειλικρινής, θα έμενα για να κάνω λίγη παρέα με την Τάνα, αν δεν ήταν κολλημένος στο πλευρό μου ο στρατιώτης. Αμάν, πώς τον λένε; Νομίζω Μαξ. Ή μήπως Μαρκ;

Με δεδομένα όσα κάναμε νωρίτερα, νιώθω άσχημα να ρωτήσω, γι' αυτό τον αγγίζω στο μπράτσο. «Λοιπόν... Εμ... Καλέ μου, ήταν πολύ ωραία, αλλά πρέπει να φύγω».

Η Τάνα δείχνει έτοιμη να βάλει τα γέλια ξανά.

«Καλέ μου;»

«Σκάσε. Δεν μπορώ να θυμηθώ πώς τον λένε. Μαξ ή Μαρκ;»

«Τζόρνταν τον λένε!»

Μάλιστα. Τόσο έξω έπεσα.

«Η σημαντική ερώτηση είναι άλλη: Ποιος είναι ο κούκλος κόπανος που μένει στο πανδοχείο;» Ο σφυγμός μου δεν έχει επανέλθει ακόμα στα φυσιολογικά του ύστερα από εκείνη την εκρηκτική συνάντηση.

«Δεν ξέρω τίποτα για κανέναν κούκλο κόπανο. Σήμερα δεν είδα να έρχονται παρά μόνο στρατιώτες. Ή μπορεί και να τον είδα κι απλώς να το ξέχασα. Στρατιώτης ήταν;»

«Δεν έχω ιδέα. Πίστεψέ με, όμως, αν είχες δει το πρόσωπό του, θα το θυμόσουν».

Ήταν ένα πρόσωπο που δεν το ξεχνούσες. Και πήγε τελείως χαμένο σε έναν τέτοιο ηλίθιο.

«Τι να σου πω. Αν είναι να με μαγέψει κάποιο πρόσωπο, πρέπει να ανήκει σε καμιά κουκλάρα, αλλιώς είμαι πανευτυχής μέσα στην άγνοιά μου».

«Να σε πάω στο σπίτι;» Ο Τζόρνταν διακόπτει τη σιωπηρή συνομιλία μας, καρφώνοντας επάνω μου ένα βλέμμα γεμάτο ελπίδα.

«Δε χρειάζεται. Έχω τη μηχανή μου».

Η Τάνα παραμερίζει για να μας δώσει την προσωπική στιγμή που είναι εμφανές ότι λαχταρά ο Τζόρνταν.

Εκείνος αγκαλιάζει το πρόσωπό μου με τα χέρια του. «Τόσο δύσκολο», με κατσαδιάζει παιχνιδιάρικα. «Δώσε μου τουλάχιστον ένα αποχαιρετιστήριο φιλί». Χαϊδεύει με τον αντίχειρά του τις άκρες των χειλιών μου όσο φέρνει το στόμα του στο δικό μου.

Τον αφήνω να με φιλήσει, παρά την ανυπομονησία που μαζεύεται στο στέρο μου.

Χωριζόμαστε όταν ακούγονται οι κραυγές των παιδιών.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα στην πλατεία επικρατεί πανικός. Η Τάνα μάς πλησιάζει τρεχάτη.

«Τι διάολο γίνεται;» λέω όσο τρέχουμε και οι τρεις προς το σημείο όπου επικρατεί χάος.

Απ' ό,τι μπορώ να διακρίνω στο σκοτάδι, ένα παιδί είναι πεσμέ-

νο στο έδαφος, όμως το μόνο που βλέπω είναι μια θολή φρενίτιδα από χέρια που ανεμίζουν και πόδια που κλοτσούν. Άλλα παιδιά τρέχουν να απομακρυνθούν από το ξέφωτο, φωνάζοντας για βοήθεια.

«Το αναθεματισμένο λευκό κογιότ!» βρίζει η Τάνα. «Έχει μια βδομάδα τώρα που τριγυρίζει στο δάσος γύρω από το χωριό».

Γαμώτο. Το ίδιο υβρίδιο λύκου και κογιότ αποτελεί απειλή και γύρω από το ράντζο. Προχθές το πρωί βρήκα μια δαμάλα μου ψόφια στο νότιο λιβάδι. Δεν ξέρω πώς κατάφερε να περάσει από τον φράχτη το άγριο εκείνο ζώο.

«Τον έπιασε!» σκληρίζει ένα κοριτσάκι προς τους ενήλικες που έχουν μαζευτεί στην άκρη του γρασιδιού.

Τότε ακούγεται άλλο ένα ουρλιαχτό, γεμάτο τρόμο και αγωνία. Η καρδιά μου πάει να σπάσει, ο σφυγμός μου εκτροχιάζεται. Στην άλλη άκρη του ξέφωτου, το αγόρι είναι ανάσκελα τώρα και το λευκό κογιότ πάνω του. Το ζώο είναι *πελώριο*.

«Ρόμπι!» ουρλιάζει μια γυναίκα. Είναι η Ρέιτσελ, η δασκάλα του σχολείου. Κι αυτό σημαίνει πως το αγόρι που κινδυνεύει είναι ο οκτάχρονος γιος της.

Υπάρχουν πολλές σκιές για να μπορώ να καταλάβω από αυτή τη γωνία, αλλά δε νομίζω ότι το ζώο έχει χάσει τα δόντια στον αυχένα του παιδιού. Νομίζω πως το έχει δαγκώσει στο μπράτσο και –να πάει και να σηκώσει– έχει αρχίσει να το απομακρύνει σέρνοντάς του.

Χωρίς να διστάσω, σηκώνω το τουφέκι μου.

«Ρεν!»

Παρά την κραυγή διαμαρτυρίας της Τάνα, κάνω αρκετά βήματα μπροστά, ώσπου βλέπω καθαρά τον Ρόμπι και το λευκό κογιότ. Αρκετοί άνδρες τρέχουν πάνω στο γρασίδι. Έχουν καλύψει τη μισητή απόσταση μέχρι το αγόρι, αλλά ώσπου να φτάσουν μέχρι εκεί το παιδί θα είναι νεκρό.

«Όχι! Σταμάτησέ την!» ουρλιάζει πανικόβλητη η Ρέιτσελ.

Στηρίζω το τουφέκι στον ώμο και σημαδεύω.

«Σταμάτα, Ρεν! Θα χτυπήσεις το μωρό μου!»

Την αγνοώ και ορίνω.

**Το να είσαι Τροποποιημένος σημαίνει
βέβαιο θάνατο. Για να επιζήσεις, πρέπει
να ακολουθήσεις συγκεκριμένους κανόνες.**

Η Ρεν Ντάρλινγκτον έχει περάσει όλη της τη ζωή κρυμμένη, καλλιεργώντας τις ικανότητές της και βοηθώντας την Εξέγερση με όποιο τρόπο μπορεί – γιατί η Ρεν είναι μία από τις πιο ισχυρές Τροποποιημένες που υπάρχουν. Όταν ένα απρόσεκτο λάθος τη ρίχνει στα χέρια του εχθρού και αναγκάζεται να ενταχθεί στο Αργυρό Μπλοκ, ένα ελίτ πρόγραμμα στρατιωτικής εκπαίδευσης, της δίνεται επιτέλους η τέλεια ευκαιρία να καταφέρει ένα καταστροφικό πλήγμα εκ των έσω.

Όμως, η εκπαίδευση στο Αργυρό Μπλοκ μπορεί να αποδειχθεί θανάσιμη, ειδικά όταν κρύβεις επικίνδυνα μυστικά και ζεις σε τόσο κοντινή επαφή με τους ανθρώπους που σε θέλουν νεκρή.

Η Ρεν πρέπει να αποδείξει την αξία της. Αλλά αυτό δεν είναι εύκολο, ειδικά όταν ο διοικητής της είναι ο αδίστακτος και εκνευριστικά ακαταμάχητος Κρος Ρέντεν, που δεν του ξεφεύγει τίποτα.

Καθώς ο πόλεμος μαινεται ανάμεσα στους Τροποποιημένους σαν κι εκείνη και σε όσους θέλουν να τους αφανίσουν, η Ρεν πρέπει να αποφασίσει μέχρι πού είναι διατεθειμένη να φτάσει για να προστατεύσει τον εαυτό της...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΠΗΧ/ΣΗΣ: 32216